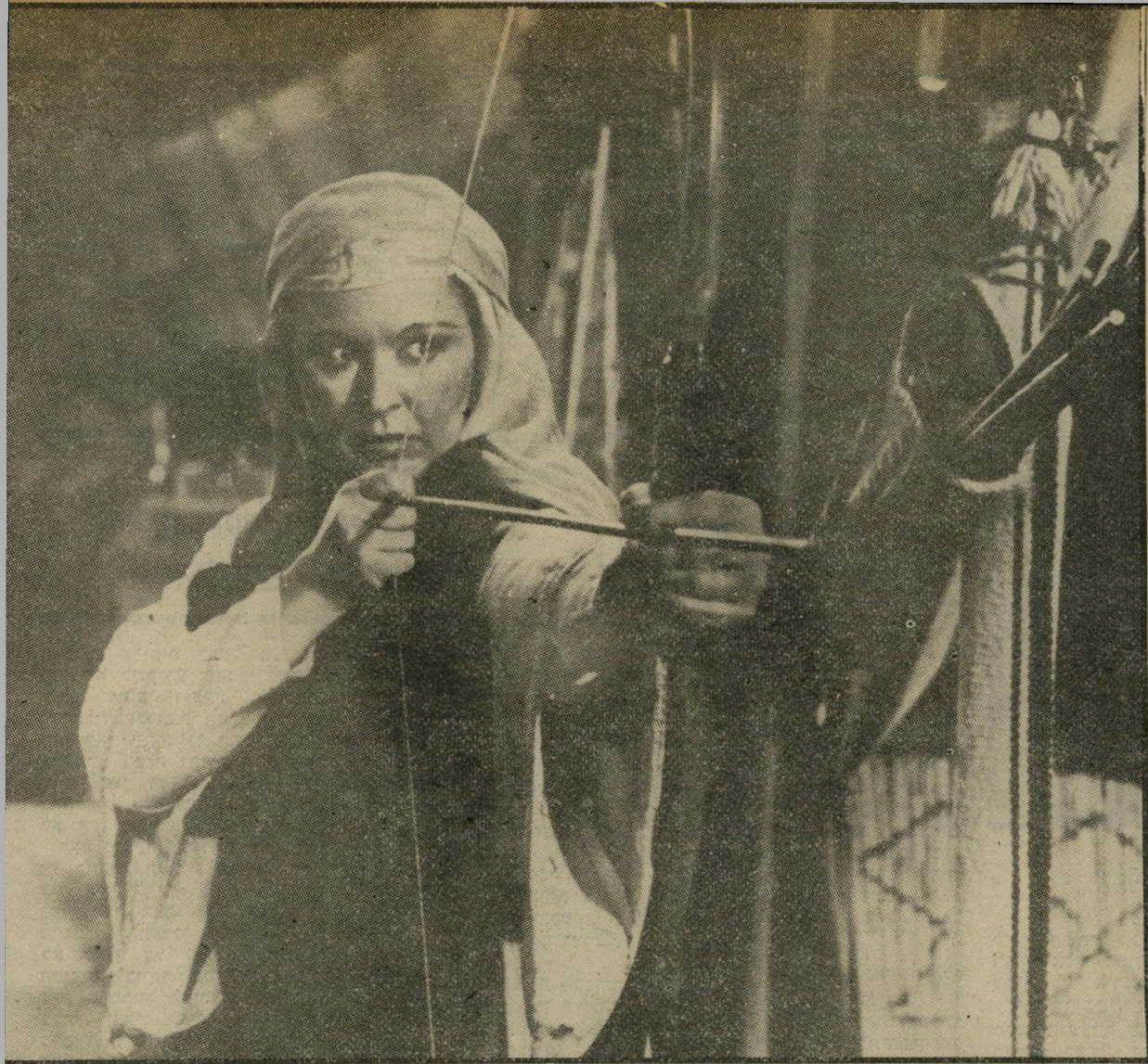

היוזמה העיראקית

אחת התוצאות של מסע הנשיא אל-סאד דאת לירושלים, שהביכו את המצרים, היה החרם שהטילו שאר ארצות ערב על סרטי הקולנוע שלהם. קשה לומר שהשערים ננעלו לחלוטין, שהרי בסופו של דבר מצריים היתה ועודנה מפיקת הסרטים העיקרית רית והחשובה ביותר בכל ארצות ערב. בלא סרטיה קשה להפעיל בתיקולנוע בי מירוח התיכון. אבל בכל זאת, החרם מורגש — הן מבחינה כלכלית, הן מבחינה מוסרית. בעיקר עורר החרם ארצות ערביות אחרות, העושות היום מאמץ עליון לפתח תעשיית-סרטים משלהן, שתוכל לתפוס את מקום המצרים. הכוונה לאו דווקא למוצטפה עקד הלובי, המפנה את האפורים סים ההמוניים שלו (מוחמד, עומר מוכי) העולים עשרות מיליוני דולרים, לקהל המערבי יותר מאשר לקהל הערבי, אלא דווקא לארצות קרובות יותר. לדוגמה: עיראק.

איחוד הערבים. אפילו חסידיו המושבעים ביותר של הקולנוע הערבי החדש, פרקליטיו ומגיני תורתו, לא העזו עד היום לצאת בשבחי התעשייה העיראקית. הם התקשו להחליט מה צולע שם יותר — הטכניקה או התוכן. עוסקים בקלחת הפורליטית שבה היו נתונים, לא התפנו העיראקים, עד הזמן האחרון, להקדיש תשורה מתלב של ממש לקולנוע, והדבר ניכר היטב בסרטיהם. אלא שמוזה כמה שנים, תוך כדי עליית מישקל הנפט בתקציב הלאומי ובמקביל לעליית קרנה של המדינה בעולם, גילו המנהיגים העיראקיים גם את הקולנוע. הם מארגנים פסטיבל סרטים בבגדד (וחשיבותה של ההשתתפות הפלסטינית שם גדולה במיוחד). הם תומכים בהפקות מקומיות, ולאחרונה פתחו ביוזמה העשויה להרגיז את המצרים ולהדליק אצלם אור אדום.

סרט חדש בשם אל-קאדיסיה הופק שם בסכומי-עתק, הצוות האחראי לו ניראה

השחקנית המצרית סעד חוסני בתפקיד שירין בסרטו של צלאח אברסייה, "אליקאדיסיה" נוכחות נכבדה של מצרים

סרט זה עוד ב-1978, כאשר השאה ישב עדיין על כיסאו. עם זאת, קשה להניח שהמימסד העיראקי היה מעניק לסרט "תמיכה כלכלית בלתי מוגבלת", כפי שהגידו זאת דובריו, לולא מצאו שהנושא כה הולם את המצב העכשווי.

מחלת עור ושיגרון. הדמות הראשית והבולטת ביותר בסרט הוא המצביא סעד איבן אבריאקאס, האיש שעמד בראש צבאות ערב, ואשר ניהל את המלחמה כשהוא מרותק למיטתו, בשל מחלת עור ושיגרון.

הרמזים האקטואליים אינם חסרים בסרט. המצביא הפרסי מזמין את שליחי האויב ומפגין בפניהם את העוצמה האדירה של צבאו, שכלל, בין היתר, פילים.

השחקן הטוניסאי עמר חלפי (משמאל), ב"אליקאדיסיה" במאי מצרי ושחקנים מכל אומות ערב

שבאו לעבוד בעיראק ביטאו בדרך זו את אי-שביעות רצונם מן המתרחש במולדתם. לסרט יש משמעות היסטורית רבת-חשיבות עבור עיראק. אל-קאדיסיה הוא שמו של הקרב המכריע שבו ניצחו הערבים המוסלמים בימים של ח'אליף עומר את חילות שושלת הססניים ששלטו בפרס,

כמו "איחוד העמים הערביים". הבמאי הוא מצרי, והשחקנים נלקחו מכל ארצות ערב, ממארוקו ועד למיפרץ הפרסי. נר כחות נכבדה של מצריים במיסגרת זו יכור לה להתפרש בשתי צורות: אולי באמת אין כיום אפשרות לעשות סרט ערבי יוקר רתי ללא מצריים, ואולי אותם המצרים

שחקנית שאדיה סלים כל ערבי יכול לבוא